

เมตซึเต็น ฟิชออบเซฟ

Mushoku
tensei

21

**Mushoku
tensei**

21

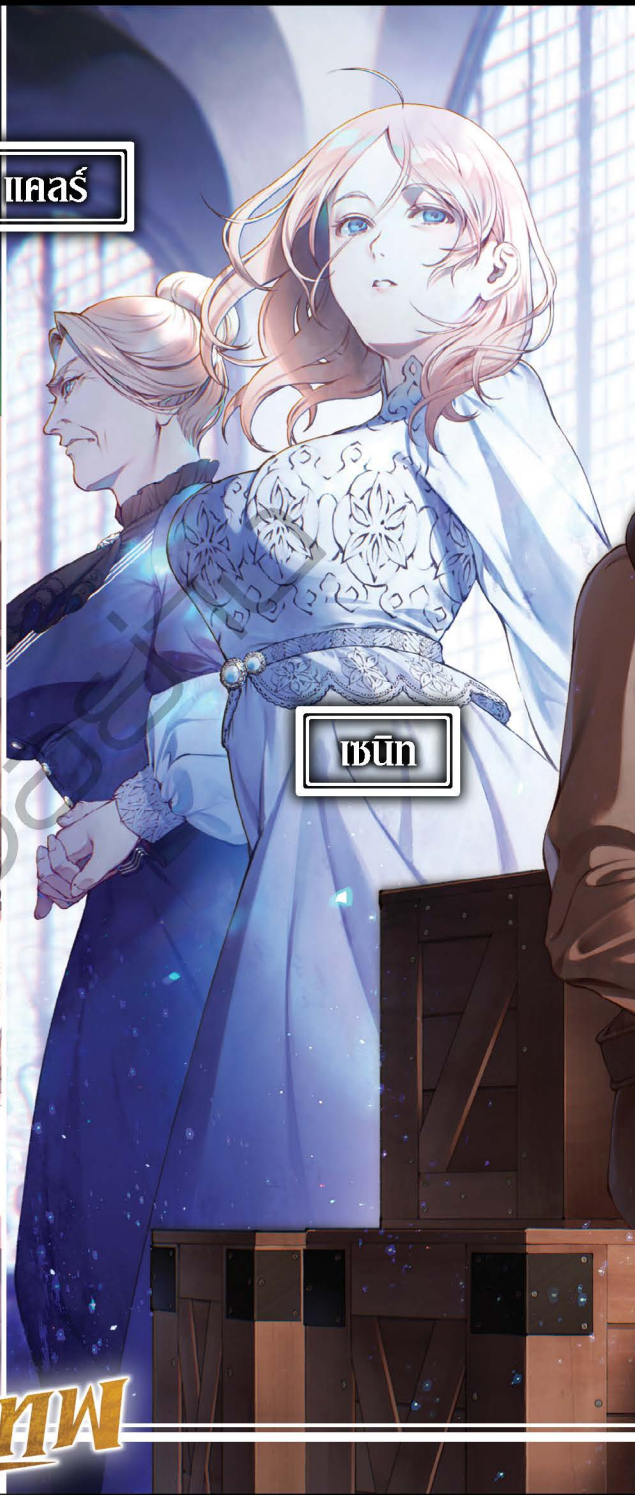
Original

Rifujin na Magonote

แอล

กิส

เชน

เปิดประตูนี้
พิฆาตเทพ

ປິໂະ

ຮຸດິຍາ

“ແຂນ
ເອ້ຍ
ຈງດູດ
ໃຫ້
ພມດ”

มุชอคุ
เพียะเด็น
มุชอคุ
เพียะเด็น

Mushoku
tensei

Original
Rifujin na Magonote

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีครับ นิยาย 'เกิดชาตินี้ก็ต้องเทพ' เดินทางมาถึงเล่ม 21 แล้ว แน่นอนว่าเล่มนี้พวกเราก็จะยังอยู่ที่อาณาจักรศักดิ์สิทธิ์มิลิสครับ การหายไปของเซนิททำให้รู้เลยว่าแต่ต้นจนเกือบอาละวาด กระนั้น เจ้าตัวก็ดูจะยังมีสติในการตามหาตัวผู้กระทำผิด

แต่ความสัมพันธ์กับผู้เป็นยายก็ดูจะไม่ได้ดีขึ้นนัก อาจเพราะผู้สูงอายุมีแนวคิดและทัศนคติที่แตกต่างกับคนเด็กกว่า ก็คงต้องมีกระทบกระทั่งกันเป็นเรื่องปกติ แต่กับคนปากร้ายและหัวรั้นอย่างแคลร์ นั้น ภูเดียวสของเราดูจะไม่ยอมลงให้เลยครับ คงต้องติดตามกันในเรื่องว่า ความสัมพันธ์กับตระกูลลาเตรอาจะเป็นอย่างไรต่อไป

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ติดตามและสนับสนุนซีรีส์นี้ กันเรื่อยมา แล้วพบกันใหม่ในเล่มต่อไปครับ

บ.ก.

คำนำฟู๊แปล

สวัสดีครับ เจอกันอีกครั้งในเล่ม 21 เล่มที่แล้วไม่มีการพูดถึงเนื้อหา เพราะเพื่อนฝูงที่ได้อ่านหนังสือเรื่องนี้บอกว่า อย่าสปอยสปอยตรงหน้าคำนำได้ไหม! อ้อ ผมคงคิดน้อยไปหน่อย เหลืออีกแค่ห้าเล่มจบ เขาเป็นว่าจะไม่แตะต้องเนื้อหาแล้วกันครับ

ระหว่างที่กำลังตรวจทานแก้ไขงาน ผมเจอข่าวน่าสนใจเกี่ยวกับจีนและญี่ปุ่นกำลังลุยด้าน AI แปลมังงะและไลต์โนเวล แน่นอนว่าไม่ช้าก็เร็ว มันคงโผล่มาเต็มรูปแบบในไทย

ช่วงสองสามปีที่ผ่านมาหลังยุคโควิด ข่าว AI เป็นที่ฮือฮามาก ไล่ตั้งแต่ Chat GPT เป็นต้นมา ตื่นตะลึงกันไปทุกวงการ นักวิเคราะห์ทุกสำนักพูดถึงผลกระทบของมันต่ออาชีพของมนุษย์

ผมเองในฐานะที่เป็นนักแปลอาชีพ ก็ย่อมตระหนักถึงความเสี่ยงโดยตรงแน่นอนว่าการใช้ CAT Tools ในแวดวงการแปลมีมานานก่อนข่าว AI จะบูมเสียอีก ถ้ามองโดยส่วนตัวใช้ไหม จะใช้ก็ใช้ได้ครับ แต่ผมคิดว่ามันเหมาะกับงานที่ซ้ำๆ และเป็นทางการมากกว่าวรรณกรรม

ดังนั้นผมจึงไม่ค่อยเห็นด้วย ในแง่ใจที่ว่าแปลเร็วแต่ยังต้องเจอนักแปลมาตรวจแก้ ในระดับที่เรียกได้ว่าเหมือนแปลใหม่ เพราะถ้าใครเคยผ่านงานแปลมาบ้างคงเข้าใจว่าการตรวจงานชาวบ้านมันยุ่งยากกว่าแปลเองเสียอีก ถ้าต้องตรวจแก้ระดับแปลใหม่ทั้งเล่ม ผมแปลเองตั้งแต่ต้นยังดีกว่าเลย

ไม่ได้ปฏิเสธ AI นะครับ มันก็มีข้อดีช่วยให้ทำงานได้เร็ว รับงานได้เยอะขึ้น แต่ตอนนี้ผมว่ามันยังอ่อนด้อยเกินกว่าจะใช้ในทางวรรณกรรมได้ ทราบดีว่ามันเทรกกันได้เร็ว บางคนก็ว่าสามปี สมบูรณ์แบบแน่ อ้อ เรื่องนี้คงพูดกันยาว เขาเป็นว่า เจอกันใหม่ในเล่มหน้าละกันครับ เล่ม 22 ก็คงไม่นานเกินรอหรอกครับ

สรพงษ์ กิจบัญชาพร

‘ไม่ว่าจะเฮงชวยอย่างไร พ่อแม่ก็คือพ่อแม่อยู่ดี’
Even if it's wrong, it's affection.

แต่ง : รูเดียส เกรย์แรท

แปล : จิน RF แม็กกอต

๕ บทที่ 21 ๕

ภาคเชนิก

ตอนที่ 1 ทำไขสือ

มาถึงเขตนักผจญภัยแล้ว

การกระโดดด้วยเวทมนตร์ของผมไม่ค่อยจะลงพื้นพลาด เพราะ
ทำมาหลายครั้งแล้วในการฝึกซ้อม ครั้งนี้เข้าไม่แตกเลย

เวลานั้น...ผ่านไปหลายสิบนาที่หลังจากเริ่มเคลื่อนย้าย

ตั้งแต่เซนิทหายตัวไป คิดว่าอย่างนั้น ก็ผ่านมาหลายชั่วโมงแล้ว

ต้องรีบตามหาเซนิทให้เจอ...

“ฟู”

รู้สึกอ่อนแรงอยู่หรอก แต่ต้องตรวจสอบสถานการณ์เสียก่อน

พอลกลับมาที่บ้านของคลิฟ เซนิทหายตัวไปแล้ว

ดูเหมือนก็สจะเป็นคนพาตัวออกไป คิดว่าพอเวลาผ่านไปสักพัก
จะกลับมาเอง แต่พระอาทิตย์ตกดินแล้วก็ยังไม่กลับมา

ก็สเป็นนักผจญภัยระดับ S แต่ไม่ถนัดการมีเรื่อง เป็นเผ่าปีศาจ

การปฏิบัติต่อเผ่าปีศาจในอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์มีลิสก็อย่างที่รู้กัน
ก็สรุปร่างหน้าตาคล้ายเผ่าสัตว์ป่า จึงไม่ถูกคุกคามสักเท่าไร แต่
ที่แยเลยคือลักพาตัวหญิงสาวที่เสียสติ เป็นไปได้ว่าจะถูกทรมาน
เข้าใจผิดและโดนจับตัว

นอกจากนี้ถ้าตระกูลลาเตรอารู้ว่าเผ่าปีศาจอยู่กับเซนิท จะเป็น
อย่างไรนะ...

เคลร์แห่งตระกูลลาเตรอาเป็นยายแก่ร้ายกาจที่บอกว่าจะให้เซนิท
ในสภาพแบบนี้แต่งงานกับใครสักคน ไม่รู้เลยว่าจะทำอะไรบ้าง

อย่างไรก็ตาม เพื่อว่าจะเกิดอะไรขึ้น ต้องรีบตามหาให้เจอแล้ว
คุ้มครอง

“ดีละ ไปกันเถอะไอชา”

“พี่ ตะ เดียวก่อนสิคะ...”

ไอชาขาสั่นหึกๆ ทรวดลงนั่ง ดูเหมือนจะเข่าอ่อน

“รอไม่ได้แล้ว เร็วเข้า”

“ชะ เข้าใจแล้วค่ะ แต่ว่า อย่างน้อยก็วิ่งไปบนพื้นเถอะ...”

ไอชาไม่ถูกกับที่สูงๆ ทำเรื่องไม่ดีแล้วสินะ

ในบรรดาญาติของผมดูเหมือนมีคนที่ไม่ชอบที่สูงอยู่เยอะ

ซิลฟีเองก็กลัวที่สูง ผมเองก็ใช้ว่าจะถูกกับที่สูงๆ มีแค่เริสคนเดียว
ที่น่าจะชอบ แต่ก็ขึ้นที่สูง

ถึงอย่างนั้น ตอนนี้อย่างไรไม่มีเวลามาคำนึงถึงเรื่องนั้น

“ถ้าวิ่งบนพื้นจะเกิดอุบัติเหตุได้ เอา รีบตามหาแม่เถอะ”

ต้องตามหาเซนิทที่หายตัวไป หรือไม่ก็สี่ที่พาตัวเซนิทออกไป
ให้เจอ

จะทิ้งเซนิทในสภาพแบบนี้ไว้ไม่ได้

“อีก... เดินไม่ไหว”

“เฮ้ย เดี่ยวจะอึด”

“ไม่กระโดดแล้วนะ?”

“ไม่กระโดด”

อึดไอชาที่หลุดอยู่ขึ้น แล้วเริ่มค้นหา

แต่ถึงอย่างนั้น เซตนักผจญภัยเองก็กว้าง ควรจะหาจากที่ไหนดี

“พี่ชาย ไปดูที่ร้านเหล้าเถอะค่ะ ได้เวลาอาหารแล้วด้วย อาจจะมีกินข้าวอยู่ที่ไหนก็ได้”

“ฮะ นั่นสินะ”

ได้รับคำแนะนำจากไอชาจึงวิ่งเหยาะไปตามถนน

ข้าเลือกมองตามร้านเหล้าหลายแห่งที่อยู่ตรงถนน ค้นหาร่างของเซนิท ไม่ก็ก็ส

เป็นเวลาอาหาร ลูกค้าจึงเยอะ ไม่จำเป็นต้องชะงักมองหน้าลูกค้าทุกคนหรอก แค่สอบถามพนักงานร้าน จะช่วยทุ่นเวลาในแต่ละร้านได้เยอะ

หญิงสาวใบหน้าเหม่อลอยกับเผ่าปีศาจหน้าลิง น่าจะโดดเด่นไม่มีทางที่ไม่มีใครพบเห็น

พระอาทิตย์ตกดินแล้ว แต่ในเซตนักผจญภัยยังมีคนอยู่เยอะ

นักผจญภัยแบกเหยือกกลับมาจากภารกิจ พ่อค้าเจรจากับนักผจญภัย นักผจญภัยทำงานเสร็จ ไปกินข้าว พนักงานของโรงเตี๊ยมกับร้านเหล้าเรียกนักผจญภัยเข้าร้าน ได้ยินเสียงทะเลาะกันด้วย

คงเป็นเพราะได้เวลาอันควรแล้ว รถม้าจึงสัญจรไปมาน้อย
ดังนั้นจึงเป็นไปได้น้อยที่เซนิทจะเดินเตร็ดเตร่อยู่คนเดียวจนถูก
รถม้าทับ

เรื่องนั้นน่าจะอุ่นใจได้

“หน้าลิง? อ้อ ก็สหหรือ? ถ้าหมอนั้นละก็ เห็นที่ ‘ร้านแสงแดดลอด
ผ่านใบไม้ยามวสันต์’ แน่ะ”

รู้จนได้ในร้านแห่งที่สาม

ก็สมาที่ประเทศนี้ อาศัยอยู่มาหลายวันแล้ว

คนอย่างเจ้านั้นคงเป็นที่รู้จักในหลายๆ ที่

“พาผู้หญิงมาด้วยหรือเปล่าครับ?”

“ผู้หญิง...? ไม่รู้สินะ...?”

พนักงานทำท่าสงสัย ลองไปดูก่อน เดี๋ยวก็รู้เองละ

ผมสอบถามสถานที่จากพนักงานร้าน กล่าวขอบคุณ ให้เหรียญ
บรอนซ์ไปหนึ่งเหรียญ รีบไปยัง ‘ร้านแสงแดดลอดผ่านใบไม้ยามวสันต์’
สังหรณ์ใจไม่ดีนิดหน่อย

ที่ตั้งของ ‘ร้านแสงแดดลอดผ่านใบไม้ยามวสันต์’ เกือบน่าดู

มีผู้หญิงที่น่าจะเป็นโสเภณียื่นเรียงรายสลอนตามถนน แล้วก็
พวกผู้ชายสีหน้าดำช้ากำลังเดินตรวจสอบ บางทีคงใกล้กับย่านโสเภณี
ที่มีลิเซียนเองก็มีย่านแบบนี้อยู่สินะ...

ทว่า พวกผู้ชายกำลังมองพวกเราอย่างประหลาดใจ

คนที่ดูท่าทางเฉยๆ อย่างผมกับไอซากงโดดเด่นที่นั่นละมั้ง

“ฮ่าๆ! ว่าไง! จะเล่นแบบไหนกันล่ะ?”

บางคนก็เข้ามาคุยด้วยอย่างเป็นกันเอง

พูดว่าผมจะเล่นแบบไหน จริงอยู่ว่าตั้งเป้าจะเป็นเพลย์เยอร์ชั้น
แนวหน้า แต่ตอนนี้ไม่ได้อยู่บนเตียง ไม่ได้จะเล่นอะไรเป็นพิเศษด้วย...

“เดี๋ยวลีคะ พี่ มั่นน่ายายคะ ปลอยฉันลงเถอะ!”

ไม่ใช่ ไอซากที่โดนอุ้มอยู่ต่างหากที่ดูแปลก

พอปล่อยไอซากลง สายตาก็หายไป

‘ร้านแสงแดดลอดผ่านใบไม้ยามวิเศษ’

ตกแต่งร้านแบบปกติ แต่มีพลกเถื่อนๆ เข้าออกร้าน

ผู้ชายหน้าตาน่ากลัวออกมา ถ้าเป็นผมคนเดิมคงกลัวไปแล้ว

แต่ผมเองก็แข็งแกร่งขึ้นพอสมควร ตั้งแต่มายังโลกนี้ เข้าออกร้าน
แบบนี้ได้โดยไม่กลัวแล้ว เอาจริงๆ นะ สำนักงานของหน่วยทหารรับจ้าง
ชุดแห่งชาติอย่างน่าเกรงขามกว่านี้

แต่ก็กลัวว่าเซนิทอาจจะอยู่ในที่แบบนี้ก็ได้

เจ้าก็สิ คิดอะไรของมันนะ...

หากเข้าใจอะไรผิด เอาเซนิทไปขายให้ซงโสเกณี่ละก็ ถึงเป็นก็ส
ก็ไม่ปรานีหรอกนะ

คงต้องให้เตรียมใจแซนซาหักกันบ้างละ

“ยินดีต้อนรับ!”

พอเข้าไปตรงทางเข้า มีเสียงพนักงานร้านดังก้องพร้อมกับเสียง
อีกทีก็

บรรยายกาศไม่ได้แปลกประหลาดอะไรเป็นพิเศษ เหมือนแค่ภายนอก

ส่วนภายในรำเรงสติ

ลูกตัวเองก็ไม่ได้มีแต่พวกอันธพาล ดูเหมือนจะมีนักผจญภัยทั่วไป
อยู่เยอะ

ผมตรวจสอบใบหน้าของลูกค้าที่อยู่รอบตัว ถามพนักงานร้าน...

“แล้วฉันก็ใช้สมองพูดว่า ‘บางทีวงเวทวาร์ปทั้งสามแห่งอาจเป็น
กับดักทั้งหมด มีทางเดินอื่นอยู่ก็ได้เนอะ?’ ประมาณนั้น”

ไม่ถึงกับต้องสอบถามหรอก

ผู้ชายหน้าลิงกำลังดื่มเหล้า เล่าอะไรบางอย่างด้วยความภูมิใจกับ
นักผจญภัยหนุ่มอยู่ที่ด้านในสุด

คนหนุ่มสาวพวกนั้นมีทั้งเด็กหนุ่มผมตั้ง เด็กหนุ่มผมยาวเจาะจมูก
เด็กสาวหางตาเฉียงขึ้นยิ้มผมสีสด จะพูดอย่างไรดี ก็ประมาณนั้นเลย

ไม่มีเซนิทอยู่

มองดูจนทั่ว แต่ก็ไม่เจอตูเซนิท

“แล้วจากนั้นก็อยู่... ตอนที่ฉันจ้องมอง ทางลับเข้าสู่ห้องของบอส
ก็...”

พอไปยืนใกล้ๆ โต๊ะ ก็สก็งเกตเห็นผม

ทันใดนั้น สีหน้าของก็สก็เปลี่ยนไป หน้าตาแบบว่า ‘อ๊ะ แย่แล้ว’

“ก็ส”

“อะ ว่าไง รูนฟี กะ กำลังพูดถึงเธออยู่พอดี ดูสิ พวกนาย เขาคือ
‘บิงโคลิน’ ”

ทั้งสามคนมองผมด้วยใบหน้างุนงง

เด็กสาวกุมหน้าอกตัวเองแล้วลากเก้าอี้ถอยไป

อะไรกัน... พูดถึงผมแบบไหนกันละนั่น ถูกเด็กผู้หญิงผะกอยหนี

ไปแบบนี้ ผมเองก็เข้าใจเป็นนะ

เรื่องนั้นช่างเถอะ มีเรื่องต้องถามเยอะเยอะเลย

จะถามอะไรก่อนดี... ดีละ ก่อนอื่น ลองแห่ดูซิว่าเกี่ยวข้องกับ

เทพมนุษย์หรือเปล่า

“ก็ส... น่าเสียดายนะที่คุณเป็นศัตรูของผม”

“หา? อะไรกันล่ะนั่น?”

“ได้ยินทุกอย่างแล้วใช่ไหม? รู้จากเจ้านั้นทางผีนบอกเหตุ ในเมื่อ
เป็นแบบนี้ ผมจะทำอะไรดีนะ”

“เฮ้ย! พุดเรื่องอะไร? ผีน? เอ๊ะ?”

ก็สหำหน้าทะเล้นไขสือ ผมหันปลายนิ้วใส่เขาและรวมพลังเวทไว้
เสกสโตนแคนนอนออกมา มันเริ่มหมุนด้วยความเร็วสูง ส่งเสียงวี

อย่างกับส่วานดังก็องรอบตัว

เหล่านักผจญภัยหนุ่มสาวต่างตะลึงจนลุกขึ้นยืน

“อย่าขยับ”

พุดแค่ประโยคเดียว พวกเขาก็หยุด

จากนั้นก็มองตากีส พุดอีกครั้ง

“โดนเป่าหูมาอย่างไรบ้าง สารภาพมาให้หมด แล้วจะยอมไว้ชีวิต

ก็ได้”

“เดี๋ยวลี เเฮ้ อะ เอาจริงหรอเนี่ย อย่างนะ อย่าง... ฉันผิดไปแล้ว!

ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร แต่ฉันผิดเอง อย่าเอาไอนั้นเข้ามาใกล้!”

ปลายนิ้วถอยห่างออกมานิดหน่อย

ทันใดนั้น กีสก็กระโดดลงมาจากเก้าอี้ รีบคุกเข่าลงตรงนั้น

จากนั้นก็ก้มหัวขอขมาอย่างไม่อายใดๆ ทั้งสิ้น

“ฉันทำอะไรบางอย่างผิดพลาดไปสินะ! ทำให้รุ่นพี่... เอ๊ย ทำให้คุณครูเดียวสโกรธสินะ! ขอโทษ! ตามนี้เลย! แต่ว่าฉันไม่ออก! ก่อนอื่นช่วยบอกเรื่องนั้นทีเถอะ! ไม่รู้ว่าทำอะไรผิดก็ขอโทษไม่ถูก! ขอโทษจริงๆ นะ!”

จ่ายตายชะมัดยาด

ไม่ใช่สาวกของเทพมนุษย์หรอก

ไม่สิ ยังฝันองไม่ได้

แต่ว่า คนที่เคยรบกวนมาตลอดก็มาหัวขอมมาอยู่ตรงหน้าแบบนี้
รู้สึกผิดชอบกล

“...แม่ผมหายไปไหน?”

“หา?”

ก็สเงยหน้า ทำท่าสงสัย คงเป็นเพราะเมาเหลยหน้าแดง แต่สีหน้า
งุนงง

ถ้านี่เป็นการแสดงละครก็ สุดยอดเลย

“แม่ล่ะ เซนิท เกย์แรท?”

“...เซนิท? เอ่อ หลังจากพาไปดูที่ต่างๆ แล้วก็ส่งกลับทันทีเลยนะ?”

“ไม่ได้กลับบ้าน ผมถึงได้มาที่นี่”

พอผมกอดอกพูดยังนั้น เด็กหนุ่มคนหนึ่งก็หัวเราะคิกคัก

พอมองดู โอฮาเองก็ทำท่าแบบเดียวกับผมพยักหน้าอยู่ข้างๆ ไม่ใช่
เวลาทำเรื่องไร้สาระ คงจะบังเอิญ ผมเขม่นใส่เด็กหนุ่ม เขาก็ร้อง “เหวอ”
ตัวแข็งทื่อไปเลย

ก็สเอาเรื่องของผมไปล้ออย่างไรกันละนั่น...

“เอ๊ะ... แต่ว่า นี่...ให้กลับไปแล้วจริงๆ นะ?”

“ถึงไหน?”

“ถึงจะถามแบบนั้นก็เถอะ ก็แถวๆ ทางเข้าเขตนักผจญภัยนะสิ
มีคนจากบ้านของเธอมารับที่นั่น เลยฝากจัดการต่อ”

...เฮ้?

คนรับใช้? ที่บ้านผม?

ผมกับคลิฟอยู่ที่นี่ทั้งงานใหญ่ตลอด โอ้ชาออกไปซื้อของ ส่วน
เวนดี้ก็อยู่บ้าน...

ไม่สิ ไม่ใช่

ไม่ใช่บ้านของผม

“นั่นใช่คนของตระกูลลาเตรอาหรือเปล่าครับ...?”

“ใช่ๆ ตรวจสอบสัญลักษณ์เรียบร้อยแล้ว คนรับใช้ของตระกูล
ลาเตรอาไม่ผิดแน่”

ใจสันเลย

คนรับใช้ของตระกูลลาเตรอาพาตัวเซนิทกลับไป

ใจเย็นก่อน เรียบเรียงหน่อย ก่อนอื่น ก็สพาตัวเซนิทออกมา ทำไม
ล่ะ?

“เดิมทีคุณพาตัวแม่ผมออกมาเพื่ออะไรกันแน่?”

“ถึงจะถามว่าเพื่ออะไรก็เถอะ ไม่ได้เจอเซนิทกับรุ่นพี่ตั้งนาน เลย
คิดว่าจะแวะมาคุยด้วยสักหน่อย...”

เอาเน้อนอนไม่ได้สินะ

โอเค สมเหตุสมผล... เอ๊ย เดียวสิ มันแปลกๆ

“ทำไมคุณถึงรู้จักบ้านของคลิฟ?”

“ตอนแรกแวะไปหาที่ตระกูลลาเตรอา เป็นที่ที่ไม่ค่อยอยากไป

หรือคนนะ แต่คิดว่าถ้าให้รู้�ฟ้เป็นตัวลกลางก็คงไม่เป็นไร... แล้วที่นี้กับบอก
มาว่าเธอกับเชนิทมีความจำเป็นต้องค้างอยู่ที่บ้านอื่น ให้ไปหาที่นั่นเอง
ฉันเลยมาหาถึงที่นั่น”

“ทั้งที่ฉันไม่อยากเข้าไปในเขตศักดิ์สิทธิ์นี่นะ?”

“เผ่าปีศาจบ้านเย็นอยู่โดยไม่มีเหตุผล จะโดนอะไรบ้างก็ไม่รู้ เลย
ไม่อยากเข้าไปแค่นั้นเอง”

คำพูดของกีสฟังดูหลักลอยนิดหน่อย

คลุมเครือ เป็นเพราะดื่มเหล้าอยู่ด้วยแหละ อาจจะไม่สนอยู่ก็ได้
“...”

แต่เข้าใจแล้ว ตอนนีเข้าใจแล้วถ้าเกิดอะไรขึ้น

สรุปคือเรื่องราวเป็นแบบนี้

ก่อนอื่น เมื่อวานนี้ผมเกรอจัดที่ตระกูลลาเตรอา เลยหนีออกจาก
บ้านหลังนั้น แต่คงมีคนสะกดรอยตามพวกเราที่เดินกลับมา ผมประมาท
เองที่ไม่ทันรู้ตัว เลยโดนรู้ที่อยู่เข้าจนได้

กระนั้น ตระกูลลาเตรอา กับตระกูลกริมอร์อยู่เครือที่เป็นศัตรูกัน
ถึงไปหาแล้วขอให้ส่งตัวเชนิทคืน คงถูกตอกกลับ เรื่องนี้คิดได้ไม่ยาก แต่
ครั้งนี้จะบุกโจมตีตระกูลกริมอร์ก็น่าจะยากเช่นกันในแง่ของสถานการณ์
ถึงกลุ่มก็ดกันเผ่าปีศาจจะเก่งกาจ แต่ก็เป้นเหตุผลหนึ่งในการสูญเสีย
ตำแหน่งได้

ดังนั้นตระกูลลาเตรอาจึงใช้กีส

ผู้ชายเผ่าปีศาจที่มาหาพวกตนถึงที่โดยไม่รู้เรื่องรู้ราว

เดิมทีเป็นสิ่งที่ควรตะเพิดกลับไป แต่ขณะเดียวกันก็เป็นตัวหมาก
ใช้งานได้สำหรับพวกตนที่อยู่กลุ่มก็ดกันเผ่าปีศาจ

จึงเอามาใช้ประโยชน์ พาดัวเซนิทออกมาข้างนอกได้

การที่ไม่ได้ชิงตัวเซนิทไปจากกีสที่เป็นคนพาออกมาในทันที เพราะ
คิดว่าอาจมีคนคุ้มกันอยู่

แต่ไม่มีการคุ้มกันเลย ผมออกไปข้างนอก ไอซาเองก็ออกไป
ข้างนอกผิดจังหวะเช่นกัน

สุดท้ายตระกูลลาเตราก็ได้ตัวเซนิทไปอย่างโชคช่วยและราบรื่น
หลังจากนี้ถึงผมพูดอะไรไปก็คงทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

ประมาณว่า กีสหรือ? ไม่รู้จักหรอก เดิมทีพวกเราก็ไม่เคยรู้จักเผ่า
ปีศาจสกปรกๆ แบบนั้นอยู่แล้ว

แค่เอาเซนิทที่พาดัวกลับมาได้ไปซ่อนไว้ที่ไหนสักแห่งก็สิ้นเรื่อง
มีคนคอยดูแลอยู่สักคน ก็คุ้มขังได้สบายมาก

“อะ เฮ้ รูนฟี เกิดอะไรขึ้นกันเน...”

“...เปล่า ตอนที่คุณรู้ที่อยู่บ้าน คนของตระกูลลาเตราบอกว่า
อย่างไรบ้าง?”

“เอ๊ะ? อ้อ บอกว่าเซนิทก็เพิ่งกลับมา คงคิดถึงเมือง ถ้าอยู่ที่บ้าน
ละก็ ช่วยพาออกไปข้างนอกให้...”

ไม่ได้จะตำหนิกีสหรอก เขาไม่รู้เรื่องอะไรเลย ผมเป็นคนบอกเอง
ว่าจะไปที่ตระกูลลาเตรา แล้วพักอยู่ที่นั่น

ถ้าคิดว่าผมอยู่ที่บ้าน หากตระกูลลาเตราไม่ได้ต้อนรับก็สออย่าง
ก้าวร้าว คงไม่สงสัยอะไร

โดนเป่าหูในสถานการณ์แบบนั้น ถึงจะกลายเป็นหุ่นเชิดก็ช่วยไม่ได้
ผมประมาทเอง ควรให้เซนิทกลับบ้านภายในวันนี้จริงๆ นั่นแหละ
หลังไปเยือนตระกูลลาเตราเสร็จ เซนิทก็ไม่จำเป็นต้องอยู่ต่อที่

มิลิเซียนแล้ว คงต้องใช้เวลาลึกหน่อย แต่ควรส่งเซนิกกลับบ้านก่อน แล้วค่อยย้อนกลับมาหาทางพิชิตมิลิเซียน

ไม่ว่าจะไม่ว่าจะเรื่องเวลาลึกหน่อย การเก็บสิ่งที่เป็นจุดอ่อนไว้กับตัวเป็นสิ่งที่ผิด

หลังจบเรื่องทุกอย่างแล้ว ค่อยแอบพาเซนิกมาเที่ยวก็ยังได้

แต่ว่า ถึงเจ็บใจก็ช่วยอะไรไม่ได้อยู่ดี

อย่างไรตอนนี้ก็ต้องเอาตัวเซนิกกลับคืนมาให้ได้

“ก็ส... คือว่า”

ผมตัดสินใจเล่าต้นสายปลายเหตุให้ก็สฟัง และขอความร่วมมือจากเขา

สถานการณ์เป็นแบบนี้ มีหมอนี่ช่วยน่าจะดีกว่า ถึงจะถูกหลอกใช้ก็เถอะ หมอนี่เองก็มีส่วนต้องรับผิดชอบ เท่าที่ดูจากการตอบรับเมื่อก็คิดว่าคงไม่ใช่สาวกของเทพมนุषย์

“...จริงหรือนี่”

ตอนที่เล่าทุกอย่างจบ ก็สทำหน้ากระอักกระอ่วน

“อย่างนั้นหรือ นึกอยู่แล้วว่ามันดูแปลกๆ อยู่สินะ ตระกูลลาเตรอาไม่มีคนกลางของรุ่นพี่อยู่ แต่กลับยอมบอกที่อยู่ให้ง่ายๆ ...นึกว่าคุยกับรุ่นพี่เอาไว้แล้วเสียอีก... ที่ให้พาออกมาข้างนอกก็เพราะอย่างนี้นี่เอง...”

ข้อมูลคลาดเคลื่อนอยู่นิดหน่อย นั่นละที่ทำให้อีกฝ่ายแทรกเข้าหาช่องโหว่ได้

แต่ใครๆ ก็พลาดกันได้

รีบเอาตัวคืนมาดีกว่า

“เข้าใจแล้ว ถ้าอย่างนั้นฉันเองก็จะร่วมมือด้วย”

“ช่วยหน่อยครับ”

ได้ก็สมาเป็นพวก หลังจากนั้นพวกเราก็รีบมุ่งหน้าไปยังตระกูล
ลาเตรอา

ถึงจะคิดว่าคงไร้ประโยชน์ก็เถอะ

ตอนที่ไปถึงตระกูลลาเตรอา รอบด้านเงียบกริบแล้ว
เลยเวลาเกินมือคำ เป็นช่วงเวลาที่กำลังจะเข้านอน
รับมาแล้วก็จริง แต่ต้องแบกทั้งสองคนเดินทาง อย่างไรก็ตามก็ต้องเสีย
เวลาอยู่ดี

ไอซาทำหน้าที่ร้องให้ พูดพิมพ์ว่า “พี่ซี่โกหก...” แต่เรื่องนั้น
เอาไว้ก่อนเถอะ

“ยังไม่หลับละมั้ง”

เอ บ้านตระกูลลาเตรอาว่างไฟสว่างอยู่เลย
แต่ที่ประตูไม่มีใครอยู่ ไม่มีกริ่งเรียกเสียงด้วย กรณีที่อยากเรียก
คนในบ้านต้องทำอะไรนะ

ส่งเสียงดังเลยได้หรือเปล่า?

...ถ้ามีแขกมาจะทำอย่างไร ไม่สิ แขกที่มาในเวลาแบบนี้ คงตะเพิด
ไปตั้งแต่แรกแล้ว

ฮึ้ย เป็นไงเป็นกัน

“รู้เดียวสครับ! มีใครอยู่ไหมครับ!”

ผมเคาะประตูดังก๊องๆ พูดเสียงดัง

ไม่สนหรอกว่าจะรบกวนเพื่อนบ้านไหม
ถึงจะไม่มีความสุขขบธรรม แต่ว่ามีข้ออ้าง
หากตระกูลลาเตรอาลักพาตัวเซนิทมา อีกฝ่ายก็ผิด
ถ้าตระกูลลาเตรอาไม่ได้ลักพาตัวเซนิทมา คนรับใช้ของตระกูล
ลาเตรอาที่มาหา ก็ก็เป็นตัวปลอม เท่ากับว่าเซนิทถูกลักพาตัวไปจริงๆ
ผมตั้งใจจะตัดขาดกับตระกูลนี้ แต่ถ้าแอบอ้างตระกูลลาเตรอา
ล่ะก็ คงเป็นปัญหาสำหรับบ้านหลังนี้เช่นกัน

“...”

แต่กลับไม่มีคำตอบ ผมเคาะประตูอีก ส่งเสียงดังไปเรื่อย ๆ
ประตูถูกกรงทำด้วยโลหะ โดนเคาะด้วยกำปั้นของเมจิอาร์เมอร์
จนค่อย ๆ บิดงอทีละนิด

“อยากจะคุยเรื่องเกี่ยวกับแม่ของผมครับ!”

แต่ว่า ไม่มีคำตอบจริงๆ ด้วย

ถล่มเลยดีไหม

“ถ้าไม่ยอมออกมา จะพังประตูแล้วนะครับ!”

หลังจากตัดสินใจว่าอย่างนั้น ผมก็รวมพลังเวทไว้ที่มือขวา

ถ้าคิดว่าประตูแค่นี้จะหยุดผมได้ล่ะก็ ผิดมหันต์แล้ว

“ฮะ เฮ้ รูนฟี เดียวก่อน! ทำลายคงไม่ดีละมั้ง”

ถูกห้าม

ทำลายก็ออกจะเกินไปหน่อยจริงๆ ดูเหมือนจะเล็ดขึ้นหน้า
นิดหน่อย

แต่ว่า รื้อถอนด้วยละ วันก่อนแคลร์พูดทำนองว่า จะให้เซนิท
แต่งงานแล้วคลอดลูก หากูให้จัดพิธีแต่งงาน กำหนดที่อยู่ แล้วก็มีการ...

ถ้าคิดแบบนั้นแล้วละก็ ยังพอมีเวลา ไม่เห็นต้องรีบร้อนเลย
ถ้าสืบหาตามแนวโน้มของตระกูลลาเตรอา ไม่นานก็คงตามถึงตัว
เชนิทได้

แต่มีปัญหาอยู่เรื่องหนึ่ง
ถ้าลองโคลสอัปเฉพาะในส่วนของการมีลูก อ้าว แปลกจัง
เตรียมผู้ชายกับผู้หญิง ปล่อยไว้บนเตียงสักสามสิบนาที่ ถ้ามัน
จะท้องก็ท้องได้เอง

และในโลกนี้มีคำว่า ‘ยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้ว’ อยู่ด้วย
ตอนที่เจอตัวเชนิทเป็นไปได้อาจจะถูกอะไรบางอย่างย่ำยีไปแล้ว
ภาวนาว่าคงไม่ทำถึงขนาดนั้นกับลูกสาวตัวเองหรอก แต่คาดเดา
ความคิดของคุณยายคลั่งที่คิดจะให้ลูกสาวเสียสติไปแต่งงานไม่ถูก

ฉะนั้นถึงต้องรีบร้อน

แต่ว่า ทำลายประตูก็ใจร้อนไปหน่อย

ใช้สโตนแคนนอนยิงใส่ที่เดียวก็จบ คงมีคนมาเพราะเกิดเสียงดัง
ไม่ค่อยเข้าใจกฎหมายของประเทศนี้ แต่การทำลายประตูหน้าบ้าน
ไม่มีทางหรอกที่จะไม่มีความผิด ถ้าคนมาฆังดูแล้วทหารยามมาก็จะกลายเป็น
อาชญากร ทำให้พระสันตะปาปากับคลีฟต้องเดือดร้อนไปด้วย

จะทำอะไรต้องมองผลในอนาคตให้ดี

“นั่นสินะ ค่อยๆ ปลดล็อกด้วยเวทมนตร์ดินก็แล้วกัน”

“ค่อยๆ ทำอะไรนะ?”

ได้ยินเสียงนั้นดังมาจากอีกฝั่งของประตู

รู้ตัวอีกที ผีตรงข้ามประตูถูกกรงมีชายหญิงยืนอยู่ห้าคน

เป็นทหารสามคน พ่อบ้านหนึ่งคน และยายแก่สวมชุดเนื้อดีอีก

หนึ่งคน

“ดึกตื่นปานนี้มีธุระอะไรที่บ้านหลังนี้?”

“...”

แคลร์ ลาเตรอา

คงได้ยินเสียงของผมเลยออกมา หรือว่าเตรียมการรับมือเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว

“คุณแคลร์... ใช้วิธีสกปรกไปหน่อยละมังครับ?”

“พูดเรื่องอะไร?”

“เรื่องที่ใช้กิสลักพาตัวแม่น่ะสิครับ”

พอพูดแบบนั้น แคลร์ก็จ้องกิสแล้วทำหน้านิว้ด้วยขมวด

“ลักพาตัวเหรอ? พูดอะไรไม่เห็นรู้เรื่อง”

“คิดอยู่แล้วครับว่าต้องทำเป็นไปสิ...”

ส่งสายตาให้กิส เขาพยักหน้าตอบกลับ ชี้ไปยังทหารยามหนึ่งในสามคนนั้น

“เจ้านั่นละ เจ้านั่นมารับตัวไป”

“...”

ทหารยามที่ถูกระบุตัว เจ้านั้นทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ยกไหล่

ทำหน้าแบบว่า พูดอะไรไม่เห็นรู้เรื่อง

“บ้านหลังนี้ห้ามไม่ให้การยุ่งเกี่ยวกับเผ่าปีศาจตามหลักคำสอน ไม่มีทางที่จะใช้เผ่าปีศาจสกปรกแบบนั้นหรอก”

แคลร์ชำเลื่องมองกิสด้วยสายตาเย็นชา พูดอย่างหนักแน่น

ปฏิกิริยาเป็นไปตามที่คิด

“ถ้าเชนทิถูกใครบางคนลักพาตัวไปก็จะส่งหน่วยตามหา แน่แน่นอน

ว่าเป็นไปได้ที่เผ่าปีศาจคนนั้นจะถูกรื้อขึ้นมา กะว่าจะขอให้ช่วยเหลือ
รายละเอียดอยู่เหมือนกัน...”

“อีก...”

คำพูดนั้นทำให้กีสส่งเสียงครางแล้วถอยหลังไปก้าวหนึ่ง

ปิดปากอย่างนั้นหรือ คิดแบบนั้นแล้ว เป็นไปได้ว่ากีสจะถูกฆ่าตาย
ภายในคืนนี้

ถ้าเป็นอย่างนั้นก็มีโอกาสสูงที่ผมจะมาถึงที่นี่ไม่ได้

ดีแล้วสินะที่รีบเคลื่อนไหว

“ถ้าอย่างนั้นพวกคุณก็จะบอกว่าไม่รู้แม่อยู่ที่ไหนใช่ไหมครับ?”

“ไม่รู้ ต่อให้รู้ก็เถอะ ไม่มีหน้าที่ต้องบอกเธอที่ติดขัดกับตระกูลนี้
ออกจากบ้านไปแล้ว”

ทำไมถึงชอบพูดจาแดกดันกันนะ คุณยายคนนี้...

แผนการหรือ? ทำให้ผมหงุดหงิดแล้วจะได้ประโยชน์อะไร?

หรือว่ายายนี้เป็นสาวกของเทพมนุษย์กันแน่นะ

คาดเดาเจตนาไม่ถูกเลย...

เป็นไปได้หรือเปล่าที่จะไม่รู้จริงๆ? ถ้าอย่างนั้นกีสก็พูดโกหก?
ทำไมกีสถึงพูดโกหกล่ะ?

หมอนี่เป็นพวกตอแหล แต่ไม่น่าจะโกหกแบบที่ทำให้คนอื่นชอกช้ำ

“คุณแคลร์...”

“อะไรหรือ คุณครูเดียวส ถ้าคิดว่าโกหกล่ะก็ จะมาค้นคุณหาสน์เลย
ก็ไม่ว่านะ?”

แคลร์ส่งเสียงพ่นลมหายใจออกมาจุก มองด้วยสายตาเย็นชา

มั่นใจว่าจะหาไม่เจอ หรือว่าย้ายไปไว้ที่อื่นแล้วกันแน่

“ถ้าไม่มีอะไรอีกละก็ ช่วยกลับไปซะ เธอเป็นคนที่ไม่เกี่ยวข้องกัน
ตระกูลลาเตรอาแล้วใช่ไหมล่ะ?”

“...”

ผมคงทำหน้าที่กระอักกระอ่วนน่าดู

ทั้งที่คนที่อยู่ตรงหน้าน่าสงสัย แต่ไม่มีวิธีพิสูจน์จริงๆ ได้ ทั้งที่
น่าจะคุยกันแล้ว แต่กลับพูดไม่ออก

เป็นห่วงเซนิท แต่รู้สึกว่ามันน่าจะสอบถามที่อยู่ของเธอจากยายแก่
ตรงหน้าได้

ลักพาตัวเคลร์ บังคับถามหาที่อยู่ดีไหมนะ รู้สึกแบบนั้นขึ้นมา
ด้วยซ้ำ

ไม่สิ อย่าทำครึ่งๆ กลางๆ เอาตามนั้นเลยละกัน

ไม่มีหลักฐานอะไรเลย ก็แค่พูดอย่างเดียว

แต่ว่า ถ้าเรื่องที่ตระกูลลาเตรอาลักพาตัวเป็นเรื่องจริงละก็...

เดี๋ยวลี เดียว ใจเย็นๆ ไว้ ก่อนอื่นต้องคุยกัน

ทำให้สี่อึกก็แสดงว่ารู้มาตั้งแต่แรกแล้วไม่ใช่หรือ

ถ้าคุยกันน่าจะเข้าใจ ถึงดูผิวเผินเป็นคนน่ารังเกียจ แต่ถ้าคุยกัน
อาจเห็นด้านอื่นสักนิดก็ได้ ผมน่าจะได้เรียนรู้เรื่องนั้นมาแล้วเมื่อไม่นาน
มานี้

“จะบอกว่าแม่...เกี่ยวข้องกับตระกูลลาเตรอาหรือครับ...”

“เด็กคนนั้นเป็นลูกสาวฉัน แม่มีหน้าที่ต้องดูแลลูกสาวที่ก้าวพลาด
ออกจากเส้นทาง”

“แล้วจะบอกว่า! ให้แต่งงานโดยไม่สนใจความคิดของเจ้าตัวเองหรือ
ครับ?”

“...”

“ผมเองก็เป็นลูกชายของเซนิท พ่อสั่งมาว่า ‘ถึงตายก็ต้องปกป้องแม่ให้ได้’ มีหน้าที่ต้องทำ ไม่มีวันทอดทิ้งเด็ดขาด จะรับผิดชอบดูแลไปจนกว่าจะตาย ฉะนั้นคืนตัวแม่มาให้ผมเถอะครับ...”

“...”

แคลร์ไม่ได้ตอบ

แต่เป็นอนสายนลบลวากับทนไม่ไหว ทำไมถึงทำหน้าแบบนั้น เธอเองก็คงจะมีเรื่องต้องคิดอยู่เหมือนกันละมัง? ตระหนักได้ว่าสิ่งที่ตัวเองทำอยู่มันแปลก

เทเรสเองก็ไม่ได้บอกว่าแคลร์เป็นคนชั่วร้ายอะไร

แค่สวนทางกันนิดหน่อยเท่านั้นเอง ไข่แล้ว ดีละ ถ้าผมอดทนกว่านี้ ตั้งใจคุยกันดีๆ แล้วสอบถามเจตนา...

“ทหารยามมาแล้วสินะ”

ไม่ใช่ แคลร์ไม่ได้เป็นอนสายนลบ สายตามองไปที่ถนนต่างหาก พวกที่คาดว่าเป็นทหารยามวิ่งถือตะเกียงในมือข้างหนึ่งมาทางนี้ “ถ้ายังคิดจะต่อปากต่อคำกันอยู่ตรงนี้อีกละก็ จะแจ้งจับโดยบอกว่าเป็นพวกไร้มารยาท จะเอาอย่างไรล่ะ?”

ผมจ้างแคลร์เซมิง

จ้างมอญคนขายที่เย็นชาและดีฮั่น ไม่คิดจะฟังคำพูดของผมเลย ลักนิต

ในหัวนึกภาพอยู่ว่าจะจับคนขายคนนี้เป็นตัวประกัน แล้วทวงเซนิทคืน

ประตูปแบบนี้ก็มีเหมือนไม่มีสำหรับผม

พังมันชะ เข้าไปคว้าคอคุนยายยกขึ้น ตะโกนบอกคนรอบข้างว่า
‘รีบพาตัวเซนิทมาเดี๋ยวนี้’

ไม่ถึงสองวินาที แค่พริบตาเดียว

แต่ว่า ทำแบบนั้นแล้วเซนิทจะกลับมาหรือเปล่า?

ดูใบหน้าอันเย็นชาของคุนยายคนนี้สิ

ทำหน้าซื่อๆ แบบว่า ถ้ามีปัญญาทำอะไรได้ก็ลองดู

คงไม่ได้คิดว่าทำอะไรไม่ได้หรอก

ผมเพิ่งอาละวาดมาหมาดๆ เลือดขึ้นหน้ามากไปหน่อย ก็เลย
จำได้ไม่ค่อยชัดเจน แต่ได้ยินมาทีหลังว่าผมขัดทหารยามกระเด็นไป
หกเจ็ดคน

ตอนนี้ทหารยามรอบตัวเธอมีแค่สองคน ทหารยามที่วิ่งมาก็มี
สองคน

มีทหารยามอยู่น้อยกว่าจำนวนที่ผมเคยขัดกระเด็นเสียอีก

จำนวนไม่ใช่ทุกอย่างหรอกนะ

แต่ถ้าผมคิดจะทำจริงๆ ละก็ ใช้กำลังได้สบายอยู่แล้ว ใช่ว่าจะไม่รู้
เรื่องนั้น

ทั้งที่เป็นอย่างนั้นกลับโผล่มาจนถึงตำแหน่งที่มีแค่ประตูบานเดียว
กัน

“...ผมจับตัวคุณไว้ แล้วบังคับให้บอกที่อยู่ของเซนิทที่ยังได้นะครับ”

“ลองทำดูสิ ถ้าคิดว่าทำแบบนั้นแล้ว เซนิทจะกลับมาละก็นะ”

พูดคุยกคามกันแบบนี้ได้อีก

ไปเอาความกล้าหนั้นมาจากไหน?

รู้อยู่ที่ผมทำได้จริง รู้อยู่แล้วว่าถ้าผมโมโหขึ้นมาทีอาละวาดได้

ตัวเองจะเป็นอย่างไรก็ไม่สนเลยหรือ? ทำไมถึงทำแบบนี้?

โอ้ว้ออย เดาเจตนาไม่ถูกเลย อยากให้ผมอาละวาดรี...?

ต่อหน้าพวกทหารยามนี่นะ?

“คุณแคลร์ หรือว่าคุณได้รับแจ้งเหตุในความฝัน?”

“...หา? จู่ๆ พุดเรื่องอะไร? แจ้งเหตุ?”

สีหน้าเอ็นชานของแคลร์หายไปชั่วขณะ

ใบหน้านางง ทำหน้าเหมือนไม่เข้าใจจริงๆ ทำหน้าแบบเดียวกับกิส
เมือกก็เลย

นี่ไม่ใช่หอรอก ไม่ใช่สาวกของเทพมนุषย์

แต่ไม่ทันไรสีหน้านั้นก็หายไป

“...ฮึ”

เธอเป็นหน้าหน้าที่จากผม หันหน้าไปทางทหารยามที่วิ่งเข้ามา

“ผู้คุ้มกันเมืองแห่งกองอัคคินินหาร ‘กลุ่มธนู’ ครับ! ได้ยินเสียงดัง
สนั่น เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือเปล่าครับ!”

“คนพวกนี้...”

“เข้าใจแล้วครับ วันนี้ผมจะกลับไปก่อน”

ผมเค้นสติที่ยังเหลืออยู่ออกมา แล้วพูดว่าอย่างนั้น

ขากลับ รู้สึกหดหู่ขณะเดินในเขตที่พักอาศัย

ผมกำลังใช้ความคิดอย่างเต็มที่ รู้อยู่หรือว่าไม่ได้ใจเย็น ความ
โกรธกับความหงุดหงิดที่ทำอะไรไม่ได้ยังคุกรุ่น

“...”

สุดท้ายก็ไม่ว่าเซนิทหายไปในไหน
แต่ผมมั่นใจจากการพูดคุยเมื่อกี้ และใบหน้าเรียบเฉยกับคำตอบ
นั้น

แคลร์หลอกใช้ก็สลักพาตัวเซนิท

เรื่องนั้นไม่ผิดแน่

ผมเองก็มีส่วนผิด... แต่ว่า ไม่เปิดโอกาสให้ได้พูดคุยกันด้วยซ้ำ
ลักพาตัวไปฝ่ายเดียวแล้วทำไขสือ ปฏิเสธทำเดียว
โอ้ว้อย...

“ขอโทษทีนะ... ฉันทะเล่อทะล่าเอง”

“ไม่หรอก กีส คุณไม่ผิดหรอก เห็นแก่แม่ผมเลยมายังเขตศักดิ์สิทธิ์
ที่ไม่อยากเข้าไปไขไหมล่ะ?”

“อะ อือ...”

กีสไม่ผิดหรอก แคลร์หลอกใช้เท่านั้น

ประจวบเหมาะไปหน่อย แต่เวลาจะถูกหลอกใช้ก็ประมาณนั้นละ
ทางนี้ประมาทก็จริง แต่อีกฝ่ายต้องหาโอกาสอย่างใจจดใจจ่อ

“กีส... ตามหาแม่ผมได้ไหม?”

“ใช้ว่าจะหาไม่ได้ แต่คงลำบาก”

“คงอย่างนั้นละ...”

กีสเป็นเผ่าปีศาจ

แค่เดินอยู่ในเขตที่พักอาศัยแบบนี้ก็ถูกทหารที่สวนทางกันมองด้วยความสงสัยแล้ว

จะให้เขามาค้นหาในเขตที่พักอาศัยหรือเขตศักดิ์สิทธิ์คงลำบาก

Mushoku tensei

~Isekai ittara honki dasu~21

เกิดเขานี้พีต้องเทว 21

Original Rifujin na Magonote

Illustration Shirotaka

แปลโดย สรพงษ์ กิจบุญหาพร

MUSHOKU TENSEI ~ISEKAI ITTARA HONKI DASU~ 21

© Rifujin na Magonote 2019

First published in Japan in 2019 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights © 2025 DEXPRESS CO., Ltd.

ISBN [e-book] 978-616-583-714-9

บรรณาธิการอำนวยการ กวิน ไรจน์รัตนธานี

บรรณาธิการบริหาร ชนินันท์ กิตติปัญญาคณ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ ชนิตตา นิตชาติ

กองบรรณาธิการ ศุภิสฐา เข้มทองใหญ่, นัทธมน จิตรังสรรค์

พิสูจน์อักษร สวรรค์ เพ็ชรรัตน์, วนัชพร เขียวชอุ่ม

กราฟิก พลชัย อธิบาวิ, อภิสิทธิ์ รสโรสง

ฝ่ายผลิต อุบล มั่งมี

จัดทำโดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 ถนนสน 9 ซอยรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทรศัพท์ 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่าจะรูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

ISBN 978-616-583-714-9 หมวดนิยายแปล

ราคา 289 บาท

 DEXpress

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

MUSHOKU TENSEI - ISEKAI ITTARA HONKI DASU- 21

© Rifujin na Magonote 2019

First published in Japan in 2019 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

เซนิทถูกใครบางคนลักพาตัวไป รูเดียสจึงวิ่งพล่านไปทั่วเพื่อตามหา

“ผมเองก็เป็นลูกชายของเซนิท พ่อสั่งมาด้วยว่า ‘ถึงตายก็ต้องปกป้องแม่ให้ได้’ มีหน้าที่
ต้องทำ ไม่มีวันทอดทิ้งเด็ดขาด จะรับผิดชอบดูแลไปจนตาย ฉะนั้นคืนตัวแม่มาเถอะครับ...”

รูเดียสเริ่มเป็นฝ่ายไล่หลังเสียแล้ว สุดท้ายแล้ว เขาจะนำตัวเซนิทกลับคืนมาอย่างปลอดภัย
ได้หรือไม่...?

เรื่องราวแฟนตาซีแนวกลับชาติมาเกิดใหม่มาถึงเล่ม 21 แล้ว!!